

Boże spojrzenie na wojnę i przemoc

***„On sprawia, że wojny ustają aż po krańce
ziemi; łamie łuki i rozbija włócznie; spala
rydwany w ogniu”.
Psalm 46:9***

Jesteśmy już w XXI wieku. Sytuacja na świecie szybko się pogarsza. Ludzie, którym ufaliśmy, rzeczy, które znaliśmy i które sprawiały nam radość, a nawet które uważaliśmy za coś oczywistego, znikają. Wielu ludzi na świecie żyje dziś w ciągłym strachu. Na własne oczy widzimy, że napięcia na świecie są większe niż kiedykolwiek. Konflikty, wojny i akty terroryzmu wypełniają teraz nagłówki gazet i wiadomości. Świat pogrążony jest w szaleństwie, które sprawia, że wielu ludzi boi się o swoje życie. Trwa walka między rzekomymi siłami dobra i zła na ziemi. Ogłoszono mobilizację, co doprowadziło do przemocy w odpowiedzi na przemoc. Na jednostki wywierana jest ogromna presja, aby za wszelką cenę „dołączyły do walki”.

Ogólnie rzecz biorąc, ludzkość nie szuka pomocy u Boga, ale polega na własnych metodach przywracania pokoju na świecie. W tej sytuacji dziecko Boże staje przed wieloma ważnymi decyzjami. Czego naucza Pismo Święte na temat przemocy, wojny i zabijania? W jaki sposób Pismo Święte może służyć jako podstawa do sprzeciwu wobec wojny i przemocy? Mamy nadzieję, że poniższa dyskusja pomoże czytelnikowi znaleźć odpowiedzi na te ważne pytania.

Opisy Boga w Starym Testamencie

W Biblii Bóg jest często opisywany przy użyciu terminów wojennych – „gniew Pański” i „wściekłość Pańska”, o których mowa w Księdze Liczb 11:10,33. Ojciec Niebieski jest jak „ogień trawiący”, ponieważ „straszną rzeczą jest wpaść w ręce Boga żywego”. (Księga Powtórzonego Prawa 4:24; List do Hebrajczyków 10:31). „Do mnie należy zemsta i odpłata” (Księga Powtórzonego Prawa 32:35). Pan jest „Bogiem zazdrosnym” i „wojownikiem”, który powstaje, aby osądzić narody w wyznaczonym przez siebie czasie. Księga Wyjścia 20:5; 15:3

Wojownicy Izraela

W postępowaniu Boga z narodem izraelskim widzimy, że nakazano im policzyć się według armii.

„Pan przemówił do Mojżesza na pustyni Synaj, w przybytku zgromadzenia , ... po wyjściu z ziemi egipskiej, mówiąc: Zróbcie spis całego zgromadzenia synów Izraela, według ich rodzin, według domów ojców ich, z liczbą imion ich, każdego mężczyzny według spisu ludności; od dwudziestu lat w górę, wszystkich zdolnych do wojny w Izraelu: ty i Aaron policzycie ich według ich armii”. Liczb 1:1-3

Izraelici byli często prowadzeni przez wojowników w swoich zmaganiach o zdobycie ziemi obiecanej. Jozue, „dowódca wojska Pańskiego”, otrzymał od anioła instrukcje, jak zniszczyć Jerycho (Jozue 5:14; 6:2-5). Dzięki dźwiękom trąb i boskiej interwencji mury miasta „runęły” i zostały „całkowicie zniszczone”. Jozue 6:20,21

Bóg nauczył swój lud walczyć. Dawid mówi nam: „Niech będzie błogosławiony Pan, moja siła, który uczy moje ręce walczyć, a moje palce walczyć: moja dobroć i moja twierdza; moja wysoka wieża i mój wybawiciel; moja tarcza i ten, w którym pokładam ufność; który podporządkowuje mi mój lud”. Psalm 144:1,2

Bóg walczy za swój lud

Bóg walczył za swój lud, gdy był on ścigany przez faraona, króla Egiptu, i jego armię złożoną z koni i rydwanów . „Gdy faraon się zbliżył, synowie Izraela podnieśli oczy i ujrzeni, że Egipcjanie maszerują za nimi, i bardzo się przestraszyli, i wołali synowie Izraela do Pana. ... I rzekł Mojżesz do ludu: Nie bójcie się, stójcie spokojnie i patrzcie na zbawienie Pana, które wam dzisiaj okaże, bo Egipcjan, których dzisiaj widzieliście, nie ujrzycie już nigdy więcej. Pan będzie walczył za was, a wy będziecie milczeć”. (Księga Wyjścia 14:10-14). Wody morza rozstały się dzięki mocy Boga, a lud Izraela został wybawiony; armie egipskie zostały zniszczone.

Opowiadając o późniejszym wydarzeniu, „Pan rzekł do Mojżesza: Pomścij synów Izraela na Midianitach: [...] Mojżesz rzekł do ludu: Uzbrójcie się do wojny i wyruszcie przeciwko Midianitom [...] Z każdego plemienia, z wszystkich plemion Izraela, wyślecie na wojnę tysiąc mężów. [...] I zabili królów Midianitów”. Księga Liczb 31:1-8

„Czas na wszystko”

Kolejny fragment Starego Testamentu, który należy wziąć pod uwagę, znajduje się w Księdze Koheleta 3:1,3,8: „Wszystko ma swój czas, a każda sprawa

pod niebem ma swoją porę: [...] czas zabijania i czas leczenia; czas burzenia i czas budowania; [...] czas miłości i czas nienawiści; czas wojny i czas pokoju”. Wiele osób wykorzystywało te fragmenty Pisma Świętego, aby usprawiedliwiać zabijanie i prowadzenie wojen. Jednak gdy przyjrzymy się temu bliżej, zauważymy, że Salomon pisał na podstawie swoich licznych doświadczeń i obserwacji z przeszłości. Przedstawia on swój punkt widzenia z perspektywy społecznej. Widzi ludzi ciężko pracujących w różnych dziedzinach i mądrze pyta: „Jaki zysk ma ten, kto pracuje w tym, czym się zajmuje? Widziałem trud, jaki Bóg dał synom ludzkim, aby się nim zajmowali”. wersety 9,10

Salomon kończy swoją dyskusję w Księdze Koheleta słowami: „Posłuchajmy więc wniosku całej sprawy: Bój się Boga i przestrzegaj jego przykazań, bo to jest cały obowiązek człowieka. Bóg bowiem osądzi każde dzieło, wraz z każdą tajemnicą, czy to dobrą, czy złą”. Kohelet 12:13,14

Bóg miłości

W świetle powyższego zadajemy teraz uzasadnione pytanie, które zadaje sobie wielu: jeśli Bóg jest Bogiem miłości, jak mówi nam Biblia, to jak możemy zrozumieć Jego przykazania dla dzieci Izraela, takie

jak „całkowite zniszczenie” () ich wrogów? (1 Jana 4:8,16; Powtórzonego Prawa 12:2; 20:17). Musimy pamiętać, że naród izraelski był ludem przymierza z Bogiem: „Tylko was poznałem spośród wszystkich rodów ziemi” (Amos 3:2).

Fakt, że dzieci Izraela były ludem wybranym przez Boga, jest jasno przedstawiony w Biblii. Zwracamy uwagę na słowa proroka Jeremiasza: „Tak więc sprawiłem, że cały dom Izraela i cały dom Judy przylgnęli do mnie, mówi Pan, aby byli dla mnie ludem, imieniem, chwałą i sławą”. Będę „Bogiem wszystkich rodów Izraela, a oni będą moim ludem” (Jeremiasz 13:11; 31:1). Zwracając się do Jakuba, ojca dwunastu plemion Izraela, Bóg powiedział: „W tobie i w twoim potomstwie będą błogosławione wszystkie narody ziemi” (Rdz 28:14).

Ziemia Kanaan została obiecana „potomstwu” Abrahama, czyli Izraelowi, już wiele wieków wcześniej (Rdz 11:31; 12:5-7). Jednak przed przybyciem Izraelitów, którzy byli prawowitymi spadkobiercami pod przywództwem Jozuego, na tej ziemi osiedliły się inne ludy. Kiedy Izraelici objęli władzę nad ziemią obiecaną Kanaan, panowały tam straszne warunki. Filistyni, Amoryci i inne ludy, które zajmowały tę ziemię, były bardzo zdeprawowane, ponieważ oddawały się wszelkim formom bałwochwalstwa, a nawet , składając ofiary z ludzi w

związku ze swoimi fałszywymi bogami i religią. (Księga Powtórzonego Prawa 18: 9-14). Było to spowodowane tym, że ich niegodziwość i zepsucie osiągnęły taki poziom, że Bóg, w swojej mądrości i sprawiedliwości, uznał, że najlepiej będzie ich zniszczyć i umieścić na tej ziemi lud, który zgodnie z Jego wskazówkami osiągnie wyższy poziom cywilizacji.

W ten sposób Bóg nakazał Izraelitom podbić Kanaan. Nie było to coś, co zostało zrobione bez Jego zgody i wskazówek. Przed wejściem do ziemi obiecanej Pan ustanowił system praw dla Izraelitów. Rozumieli oni, że jeśli nie będą przestrzegać tych praw, zostaną ukarani. Jednym z tych praw było: „Nie zabijaj”. (Księga Wyjścia 20:13). Sąsiedzi Izraela nieustannie prowadzili z nimi wojny, ale jeśli Izrael będzie posłuszny Bogu, On im pomoże. Jeśli jednak nie będą posłuszni Bogu, pozwoli ich wrogom odnieść zwycięstwo. Księga Kapłańska 26:3,6-8,14,17

Sytuacja tymczasowa

W dalszej części Starego Testamentu Bóg dał jasno do zrozumienia poprzez proroków, że obecny czas zła, nienawiści, wojny i ubóstwa jest sytuacją tymczasową. Jego plan ostatecznie wyeliminuje

wszelkie wojny, nienawiść, rozpacz i ubóstwo. Stanie się to, gdy zostanie ustanowione Jego królestwo . Przez proroka Izajasza Bóg powiedział o tym czasie: „Z ich mieczy wykują lemiesze, a z ich włócznie – sierpy; naród nie będzie podnosił miecza przeciwko narodowi i nie będą się więcej uczyć sztuki wojennej”. „Nie będą krzywdzić ani niszczyć na całej mojej świętej górze”. Izajasz 2:4; 11:9

Pogląd Nowego Testamentu na wojnę

Rozważmy teraz nauki Boga zawarte w Nowym Testamencie, w którym szybko staje się jasne, że nastąpiła zmiana. Ojciec Niebieski traktuje teraz naród izraelski inaczej, a wszystko zaczyna się od Jego Syna, Jezusa. W swoim przedludzkim istnieniu Syn Boży nazywany jest „Słowem [greckie: logos]” Boga. (J 1,1). W dalszej części tego samego rozdziału Jan pisze: „A Słowo stało się ciałem i zamieszkało wśród nas, (i ujrzeliśmy Jego chwałę, chwałę jako Jednorodzonego od Ojca), pełne łaski i prawdy” (werset 14). „Był na świecie, a świat został przez Niego stworzony, ale świat Go nie poznał. Przyszedł do swoich, ale swoi Go nie przyjęli” (wersety 10,11). Wiemy, że „swoi” odnosi się do narodu izraelskiego. Został przez nich odrzucony, wypełniając się słowa Pisma: „Wzgardzony i odrzucony przez ludzi” (Izajasz 53:3).

Kiedy Piłat zapytał Żydów zgromadzonych na procesie naszego Pana: „Co więc mam uczynić z Jezusem, zwanym Chrystusem?”, wszyscy odpowiedzieli mu: „Niech będzie ukrzyżowany” (Mt 27:22). Jak czytamy na końcu tej relacji, Piłat umył ręce, nie znajdując w Nim żadnej winy. „Wtedy cały lud odpowiedział i rzekł: Krew Jego na nas i na dzieciach naszych” (Mt 27:25).

Przez całą swoją służbę Jezus pragnął pomóc Izraelowi. „Jeruzalem, Jeruzalem, które zabijasz proroków i kamienujesz tych, którzy są do ciebie posłani, ileż to razy chciałem zgromadzić twoje dzieci, jak kokosz gromadzi swoje pisklęta pod skrzydła, a nie chcieliście! Oto wasz dom zostanie wam pozostawiony pusty”. (Łukasz 13:34,35). Z powodu odrzucenia jedyne go syna Bożego Izrael nie uzyskał tego, czego od dawna pragnął. Pragnął uzyskać trwałe błogosławieństwa i dobrobyt pod kierownictwem Boga. „A zatem co? Izrael nie uzyskał tego, czego szukał... (Jak napisano: Bóg dał im ducha otępienia, oczy, aby nie widzieli, i uszy, aby nie słyszeli;). aż do dnia dzisiejszego”. List do Rzymian 11:7,8

Przykłady, które nas uczą

Ponownie przywołujemy, korzystając z Pisma Świętego, cel relacji Boga z Izraelem w Starym Testamencie. „Bracia, nie chcę, abyście nie wiedzieli, że wszyscy nasi ojcowie [Izraelici] byli pod obłokiem i wszyscy przeszli przez morze; [...] Te rzeczy były dla nas przykładem, abyśmy nie pożądali złych rzeczy, tak jak oni pożądali”. 1 List do Koryntian 10:1,6

Z tego zapisu płyną dla nas ostrzeżenia i możliwość wyciągnięcia wniosków z porażek Izraela, abyśmy mogli jak najlepiej służyć Bogu. Naturalny Izrael nigdy nie był bezwarunkowym spadkobiercą żadnej części obietnicy danej Abrahamowi: „W tobie będą błogosławione wszystkie narody ziemi” (Rdz 12:3). Kiedy Bóg zawarł przymierze z Izraelem, rozumiano, że jeśli będą przestrzegać Prawa, będą mieli życie wieczne. To pozwoliłoby im odziedziczyć obietnicę daną Abrahamowi i dałoby im przywilej błogosławienia „wszystkich rodów ziemi”.

Spadkobiercy Bożych obietnic

Słowa apostoła Piotra: „Obietnica ta dotyczy was i waszych dzieci” są w pełnej zgodzie z całym postępowaniem Pana wobec Izraela, w tym z przymierzem zawartym z nimi jako dziećmi Jego

sługi Abrahama. (Dz 2:39). Nadal mieli tę nadzieję w czasach Jezusa z , jak powiedział Paweł: „Na tę obietnicę czeka dwanaście naszych plemion, które nieustannie służą Bogu dniem i nocą”. (Dz 26:7). Kiedy Izrael jako naród okazał się niegodny dziedziczenia obietnic Abrahamowych, został symbolicznie odcięty, a poganom dano możliwość wszczepienia się w jego miejsce. Paganie ci, teraz jako jednostki, mogli stać się uczestnikami „korzenia i tłustości drzewa oliwnego”, czyli obietnic Abrahamowych. Rzymian 11:17

Od tego czasu tylko te osoby, Żydzi lub poganie, które przyjęły Chrystusa, stały się „spadkobiercami zgodnie z obietnicą” jako członkowie duchowego potomstwa Abrahama. (Galacjan 3:29). „Kamień [Jezus], który odrzucili budujący [Izrael jako naród], stał się kamieniem węgielnym: (...) Królestwo Boże zostanie wam odebrane i dane narodowi, który przyniesie jego owoce”. Mateusz 21:42,43

Ponieważ Izrael nie był gotowy, aby służyć błogosławieństwem innym narodom, status, jaki mieli na mocy przymierza z Bogiem, przestał obowiązywać, a obietnica bycia „królestwem kapłanów i narodem świętym” również przestała im przysługiwać (Wj 19:6). Została ona „dana narodowi”, duchowemu Izraelowi – „królewskiemu

kapłaństwu, narodowi świętemu”. (1 Piotra 2:9). Powiedziano nam, że ten naród jest oddzielony i odróżnia się od wszystkich innych i został zebrany przez Boga spośród wszystkich ludów ziemi – „ludem dla Jego imienia”. Dzieje Apostolskie 15:14

Odrzucenie przemocy i wojny

Nasz Pan Jezus Chrystus jest z pewnością kluczem do zmiany nauk przedstawionych w Nowym Testamencie. Jezus odrzucił koncepcje przemocy i wojny, które stały się znane i akceptowane na świecie. Poprzez swoje nauki i przykład dał nam znacznie wyższy standard. „Nowe przykazanie daję wam, abyście się wzajemnie miłowali, jak Ja was umiłowałem, abyście i wy się wzajemnie miłowali. Po tym wszyscy poznają, że jesteście moimi uczniami, jeśli będziecie się wzajemnie miłowali” (J 13:34-35). Jest to wyższe przykazanie, wyższe prawo niż to, które zostało dane Żydom w ramach ich przymierza z Bogiem. Prawo dane przez Chrystusa jest prawem przymierza chrześcijańskiego; jest to prawo miłości. Zostało ono dane wszystkim, którzy wstąpili do szkoły Chrystusa i którzy mają nadzieję stać się częścią duchowego Izraela. Jezus podsumował przykazanie miłości w ten sposób: „Będziesz miłował Pana, Boga swego, całym swoim sercem, całą swoją

duszą i całym swoim umysłem. (...) Będiesz miłował swego bliźniego jak siebie samego” (Mt 22:37,39).

Przemoc, będąca skutkiem grzechu, szerzy się obecnie w świecie. Przybiera ona różne formy i w taki czy inny sposób dotyka niemal każdą kulturę. Szatan, sprawca grzechu, krąży po świecie „jak ryczący lew, szukając kogo pożreć” (1 Piotra 5:8). Jest on „bogiem tego świata” i „zaśleł umysły niewierzących” (2 Koryntian 4:4). Z powodu wpływu szatana przemoc przenika dzisiejsze społeczeństwo.

Dzisiaj widzimy przemoc w domu, wśród sąsiadów, w szkołach, kościołach i miejscach pracy, a nawet wśród nieznajomych, nie mówiąc już o brutalnych konfliktach między narodami. Wszystko to jest sprzeczne z naukami Jezusa. Odrzucał on przemoc i osobiste użycie siły w celu rozstrzygania sporów. Na przykład w Ewangelii Jana 18:10-11 Jezus skarciła Piotra za wyciągnięcie miecza przeciwko słudze arcykapłana, co spowodowało obrażenia u sługi. Powiedziała Piotrowi: „Schowaj miecz do pochwy”.

Nigdy więcej nie słyszymy o tym, aby uczniowie używali siły lub przemocy w służbie Panu. Jezus mógł wezwać do pomocy „dwanaście legionów aniołów”, ale tego nie zrobił (Mt 26:53). Nie był

skłonny używać boskiej mocy dla własnego dobra. Jezus nigdy nie modlił się o wybawienie od swoich kłopotów, ale radośnie znosił je jako część swojej ofiary. Naśladowcy Chrystusa powinni postępować tak samo. „Niech ta sama postawa będzie w was, jaka była w Chrystusie Jezusie” (Flp 2:5).

Nowe podejście do wrogów

Nasz Pan nauczał również o nowym podejściu do naszych wrogów. „Powiadam wam: Miłujcie waszych nieprzyjaciół, błogosławcie tych, którzy was przeklinają, dobrze czyńcie tym, którzy was nienawidzą, i módlcie się za tych, którzy was prześladują” (Mt 5:44). Na początku moglibyśmy powiedzieć, że jest to wysoki standard, do którego trudno dorównać, i mielibyśmy rację. Ten rodzaj miłości wykracza daleko poza miłość do bliźniego. Mówi się, że łatwo jest kochać tych, którzy nas kochają. Jednak aby kochać naszych wrogów, potrzebne jest serce tak pełne miłości, że nawet wróg nie jest w stanie wzbudzić w nim złych intencji. Nie ma w nim miejsca na zemstę ani nienawiść.

Nie oznacza to, że akceptujemy zło lub niesprawiedliwość, ale nie powinniśmy brać w nich udziału. Sprzeciwiamy się uciskowi słabych i bezbronnych. Dzisiejszy świat kieruje się zasadą, że aby ocalić siebie, można usprawiedliwiać

wyrządzanie krzywd innym. Powinniśmy „nienawidzić zła i kochać dobro”, ale nie powinniśmy odplacać złem innym, nawet naszym wrogom (Amos 5:15). Pamiętajmy, że ci, którzy grzeszą i czynią zło w oczach Boga, otrzymają swoją zapłatę (). 1 List do Koryntian 3:8

Zasady życia

Nasz Pan Jezus nauczał zasad życia, które charakteryzują się współczuciem, łagodnością, miłosierdziem, czystością i pokojem. „Błogosławieni, którzy płaczą: ... Błogosławieni łagodni: ... Błogosławieni miłosierni: ... Błogosławieni czystego serca: ... Błogosławieni, którzy wprowadzają pokój, albowiem oni będą nazwani synami Bożymi” (Mt 5:8-9). (Mateusz 5:4-9). Nasz Pan wypowiedział te słowa w Kazaniu na Górze, aby pouczyć swoich uczniów, a tym samym również nas. Pragnie, abyśmy okazywali współczucie osobom znajdującym się w trudnej sytuacji, praktykowali łagodność i samokontrolę, byli miłosierni wobec innych, mieli czyste serca, pozbawione gniewu i złościwości, oraz zawsze byli rozjemcami. Nie zawsze będziemy w stanie robić to doskonale, ale chcemy mieć doskonale i czyste intencje. Lud Boży ma być pomocny. „A zatem, gdy mamy okazję, czynmy

dobrze wszystkim ludziom” i nie przyłączajmy się do nastrojów tego walczącego świata. Galacjan 6:10

Czystość serca wobec Boga przejawia się w wysiłkach, aby żyć w pokoju i promować pokój wśród innych. Apostoł Paweł napisał: „O ile to możliwe, żyjcie w pokoju ze wszystkimi ludźmi ” (Rz 12:18). Jest to szczególnie potrzebne w czasach, w których obecnie żyjemy, nawet jeśli pokój nie jest nam odwzajemniany.

Wrogowie sprawiedliwości kochają „ciemność bardziej niż światło, ponieważ ich uczynki były złe” (J 3, 19). Pan nie szuka takich ludzi, ale tych, którzy są tak wierni zasadom sprawiedliwości, że stosują je nawet wobec swoich wrogów, gdy są prześladowani. „Błogosławieni jesteście, gdy ludzie wam złorzeczą i prześladują was, i fałszywie mówią wszystko złe przeciwko wam z powodu mnie. Cieszcie się i radujcie, bo wielka jest wasza nagroda w niebie” (Mateusz 5:11,12). Apostoł Piotr napisał również: „Jeśli ktoś cierpi jako chrześcijanin, niech się nie wstydzi, ale niech w tym imieniu uwielbia Boga”. (1 Piotra 4:16). Nasz Pan daje nam osobiste zapewnienie, mówiąc: „Na świecie doznacie ucisku, ale miejcie odwagę: Ja przezwyciężyłem świat”. Jan 16:33

Obowiązki chrześcijan

Powinniśmy przestrzegać praw ludzkich, o ile nie są one sprzeczne z prawami Bożymi. Jednak gdy są one sprzeczne, chrześcijanin musi być odpowiedzialny przed prawami Bożymi, a nie ludzkimi. Zwróćcie uwagę na napomnienia, które otrzymujemy w tej sprawie. „Jesteście wybranym pokoleniem, królewskim kapłaństwem, świętym narodem, ludem szczególnym, abyście, głosili cnoty Tego, który was powołał z ciemności do swojej cudownej światłości. ... Umiłowani, proszę was jako przybysze i pielgrzymi, powstrzymajcie się od pożądliwości cielesnych, które walczą przeciwko duszy” (1 Piotra 2:9,11). „Trzeba bardziej słuchać Boga niż ludzi” (Dzieje Apostolskie 5:29).

Wiemy, że Ojciec Niebieski przywiązuje wielką wagę do posłuszeństwa Jego woli. Pokazały nam to liczne lekcje dotyczące narodu izraelskiego. Ważną zasadą, której nauczył nas Jezus, jest: „Oddajcie więc cesarzowi to, co należy do cesarza, a Bogu to, co należy do Boga” (Mt 22:21). Ponadto powiedziano nam: „Podporządkujcie się wszelkim instytucjom ludzkim ze względu na Pana” (1 Piotra 2:13). „Oddać więc wszystkim to, co im się należy: cesarzowi — podatek, cesarzowi — cło, cesarzowi — cześć” (Rzymian 13:7). Wszystkie te zasady mają

zastosowanie, z wyjątkiem sytuacji, w których naruszałoby one nasze wykształcone sumienie i prawa Boże.

Ojciec Niebieski realizuje wszystko w tym obecnym, niespokojnym świecie zgodnie ze swoimi planami i celami. Zwraca szczególną uwagę na to, jak postępujemy zgodnie z naukami, które zostały nam objawione przez Jego umiłowanego Syna. Burzliwe burze obecnych czasów „wypróbują dzieło każdego człowieka, jakiego jest rodzaju” (1 Kor 3:13). Ujawnia one charakter, jaki rozwinęliśmy w ciągu naszego życia. Nasza wiara powinna być zbudowana na cennych obietnicach Boga, które są przedstawione jako „złoto, srebro, kamienie szlachetne”. Nie powinniśmy budować niewłaściwie z innych materiałów, które nie wytrzymają tej próby ogniem. Apostoł mówi nam, że wszystko, co jest zbudowane zgodnie z ludzkimi teoriami, metodami i tradycjami, przedstawione jako „drewno, słoma, ściernisko”, zostanie zniszczone. wersety 10-15

Ojciec Niebieski pozwala wszystkim narodom oszukiwać się, że mogą rozwiązać wszystkie problemy świata. Widzieliśmy, że pokój nigdy nie trwał długo; nagle pojawiają się nowe konflikty. Bóg pozwolił na te wydarzenia, aby przygotować świat ludzkości na swoje królestwo wiecznego pokoju, rządzone przez Jego Syna, Chrystusa Jezusa,

„Księcia Pokoju”. (Izajasz 9:6,7). „Przyjdź królestwo twoje. Bądź wola twoja na ziemi” – Jezus nauczył nas tak się modlić. Mateusz 6:10

Podsumowanie

W doświadczeniach Izraela opisanych w Starym Testamencie Bóg pozwolił na wojny, aby osiągnąć określone cele związane z pierwotnymi obietnicami danymi Abrahamowi, Izaakowi i Jakubowi. Większość tych konfliktów dotyczyła ziemi, która wieki wcześniej została obiecana ludowi Izraela (), ale została zajęta przez pogańskie i niegodziwe narody. Takie wojny i konflikty były sankcjonowane przez Boga, a nie przez ludzi ani ziemskie rządy.

Natomiast w Nowym Testamencie te wcześniejsze doświadczenia Izraela spełniły swój cel z punktu widzenia Boga. Celem tym było, aby lekcje, których nauczyli się poprzez te trudne doświadczenia, posłużyły jako „nauczyciel”, który doprowadził ich do Chrystusa, Księcia Pokoju. Galacjan 3:24

Jezus odrzucił koncepcje przemocy i wojny. Nauczał poprzez dawanie przykładu oraz ustanowienie przykazania „kochaj Pana Boga swego całym swoim sercem” i „kochaj bliźniego swego jak siebie samego”. (Mateusz 22:37,39). To nowe podejście do

naszych wrogów odrzuca użycie siły, przemocy i zabijania. Dlatego Paweł mówi nam: „Starajcie się o pokój ze wszystkimi i o świętość, bez której nikt nie ujrzy Pana”. List do Hebrajczyków 12:14

Wkrótce spełni się nasz początkowy fragment Pisma Świętego: „On sprawia, że wojny ustają aż po krańce ziemi; łamie łuki i rozbija włócznie; spala rydwany w ogniu” (Psalm 46:9). Słowo Boże obiecuje ponadto: „Nie będzie już słyhać w twojej ziemi g , nie będzie już spustoszenia ani zniszczenia w twoich granicach, ale nazwiesz swoje mury Zbawieniem, a swoje bramy Chwałą” (Izajasz 60:18). Wszyscy, którzy zginęli w wyniku wojny i innych aktów przemocy, zostaną wskrzeszeni z martwych (Jan 5:28,29). Wszyscy ludzie pewnego dnia zazną wiecznego pokoju i będą mieli możliwość życia w harmonii na odnowionej, doskonałej ziemi na zawsze. Tak wspaniały wynik będzie zwińczeniem przywrócenia „wszystkiego, co Bóg zapowiedział przez usta wszystkich swoich świętych proroków od początku świata” (Dz 3:21).